

Skamfuldhed lagde han Mærke til, hvorledes den unge Hjælpelærer Johansen, der havde Plads i hendes Nærhed, med Øjnene formelig slugte hendes hvide Hals og Arme, der skimtedes gennem Kjolestoffet, mens han hældede sig frem over Bordet og sagde hende Behageligheder. Og — som det syntes — hørte hun ikke helt ligegyldig paa denne latterlige Karikatur af et Hovedstadsmenneske. Hun havde lagt sig tilbage i Stolen og saae helt oplivet ud. Varmen, Vinen og Larmen af de mange Menneskestemmer havde farvet hendes Kinder med to smaa hektiske Rødmepletter; og naar hun smilte, sænkede hun velbehageligt Øjenlaagene lidt, næsten som i en let Beruselse.

Uvilkaarligt gav han sig i Tankerne til at sammenligne hende med den alvorlige, sundt rødmussede Bondepige, som han nys havde været sammen med, og som i sin tarvelige, mørkerøde Kjole syntes ham hundrede Gange smukkere end nogen af disse papegøjepyntede Damer i Silke og Tyll. Idet han lod sit Blik glide langsomt hen over det hele Selskab — lige oppe fra Provstens og Proprietærernes selvglade Skikkelser og ned til Bøndernes taysede Række — tænkte han paa, hvor forfærdeligt han dog havde ladet sig føre bag Lyset. Han, der havde troet for bestandig at være flygtet bort fra Kultursamfundets Vederstyggelighed — han var jo blot her faldet i Armene paa dette Samfunds Vrængebillede. Eller var der ikke her den samme Letfærdighed, det samme Hovmod, det samme Hykleri?

Bordet hævedes . . . og Gæsterne spredte sig i Værelserne. Damerne slog sig ned i Dagligstuen, mens Herrerne samlede sig i Studereværelset for at ryge.

I Døren til Spisestuen mødtes Frøken Ragnhild og Emanuel.

„Velbekomme!“ udbød hun livlig og rakte Haanden frem. „De kunde ellers nok have sagt Tak for Mad, synes jeg. Eller finder De maaske ikke, at mit Bord